

heder, naar Fattigvæsenet har maattet træde til, kan paalægges en Hustru Forpligtelse i den omhandlede Henseende.

De i § 9, 2det Stykke optagne Regler afvige i flere, meget væsentlige Henseender fra det Bestaaende. De hidtil gjældende Regler om Inddrivelse af Børnefædres Underholdningsbidrag til uægte Børn ere saaledes ved den anførte Bestemmelse gjorte anvendelige paa alle de i de foregaaende Paragrafer ommeldte Underholdningsbidrag. Herved opnaas bl. a., at den Inddrivelsesmaade, som tidligere støttet paa en langvarig og fast Praxis og senere i Henhold til Lov af 29. Marts 1873 § 1 Nr. 6 har været benyttet med Hensyn til Bidrag til uægte Børn, og som bestaar i, at Politiet gjør Beslag paa Vedkommendes Løn, fremtidig ogsaa kan anvendes, forsaavidt angaar andre Arter af Underholdningsbidrag. Af endnu større Vigtighed er det dernæst, at ethvert Underholdningsbidrag, som nogen, være sig Mand eller Kvinde, har at udrede i Henhold til Forslagets §§ 2—8, efter den foreslaaede Regel vil kunne forlanges afsonet. Som bekjendt har den tidligere brugelige Afsoning ved Fængsel paa Vand og Brød kun kunnet anvendes paa Mænd og alene for Bidrag til uægte Børn og til forladte eller fraseparerede Hustruer. Grunden til at Bidrag, der paahvile en Moder til uægte Børn, en Mand's Bidrag til en Hustru, der ikke kan stiges at være forladt, f. Ex. fordi Manden for sit Erhvervs Skyld lovlig opholder sig paa et andet Sted end hun, samt endvidere Bidrag til ægte Børn ikke have kunnet forlanges afsonede, er den, at dette Tvangsmiddel er anset unødvendigt i de anførte Tilfælde, idet Forsørgeren, naar Fattigvæsenet maa træde til, vil kunne inddrages under Fattigvæsenets Disciplin og derefter, forsaavidt der foreligger en modvillig Undladelse af at opfylde Forsørgelsespligten, straffes med Indsættelse i en Tvangsarbejdsanstalt, en Regel, som Lovforslaget ogsaa opstiller i sin § 40. Af flere Grunde er denne Fattigvæsenets Bestyrelse tilkommende Besøjselse imidlertid kun bleven benyttet i ringe Omfang overfor Personer, der undrage sig Forsørgelsen af Hustru og Børn, men dog uden Hjælp forstaffe sig deres personlige Underhold. Fattigbestyrelserne ville nemlig ofte være betænkelige ved i saadanne Tilfælde at paadrage det Offentlige endnu større Byrde ved ogsaa at inddrage Forsørgeren under direkte Forsørgelse, og navnlig gjælder dette, naar denne opholder sig i en anden Kommune og saaledes maatte forlanges hjemfendt til Forsørgelseskommunen, hvor han muligens ikke med sin bedste Villie

vilde kunne staffe sig Bestjæftigelse; desuden har Erfaringen tilstrækkelig godtgjort, at deslige Personers Inddragelse under Fattigvæsenets Disciplin jævnlig end hyderligere vil svække deres Evne og Energi til at forstaffe sig Erhverv, saa at Følgen bliver, at de ogsaa personlig falde Fattigvæsenet til Byrde. Under alle Omstændigheder synes der ikke at kunne anføres nogen Grund mod at tillægge Fattigvæsenet ogsaa den foreslaaede Besøjselse overfor modvillige, bidragspligtige Børnemødre og Familieforsørgere, af hvilke adskillige dog maaste ville være modtagelige for den Korrektion, der ligger i at blive henstat til Afsoning af et paalagt Bidrag, og det saa meget mindre som en Moders Undladelse af efter Evne at sørge for sit Barn eller en gift Mand's Undladelse af at forsørge Hustru og ægte Børn i de fleste Tilfælde ifølge selve Forholdets Natur maa siges at være endnu mere graverende end en Børnefaders Forsømmelighed med at yde Bidrag til sit uægte Barn. Ejheller kan der være nogen Betænelighed ved at indrømme den Private, hvem et saadant Bidrag tilkommer, men som ikke har været nødsaget til at henvende sig til Fattigvæsenet, en Ret til i alle de heromhandlede Tilfælde at forlange Afsoning.

En anden vigtig Afvigelse fra det Bestaaende er den i § 9, 2det Stykke, optagne Regel, at der i Stedet for den sædvanlige Afsoning med Fængsel paa Vand og Brød kan træde Afsoning ved Hensættelse til Arbejde i en Tvangsarbejdsanstalt, eventuelt simpelt Fængsel, i den seddobbelte Tid, hvad der svarer til det Forhold, der ogsaa ellers i Lovgivningens er fastsat mellem de nævnte Arter af Frihedsberøvelse, jfr. saaledes Lovden af 3. Marts 1860 om Straffen for Betleri og Løsgængeri. Naar man har foreslaaet, at det skal overlades til Overøvrighedens nærmere Skjøn, hvilket af de nævnte to Afsoningsmidler der i hvert enkelt Tilfælde skal anvendes, skyldes det først og fremmest Hensynet til gifte Alimenter, der have anden Familie at forsørge end den, med Hensyn til hvilken Bidragspligten gjøres gjældende; naar den mere langvarige Afsoningsmaade ved Tvangsarbejde vælges overfor saadanne Personer — eksempelvis nævnes, at et Bidrag af 20 Kr. halvvaarlig vil medføre en Indspærring i 30 Dage 2 Gange aarlig — vil Følgen let blive, at Familien kastes over paa Fattigvæsenet. Fremdeles vil Hensynet til den største Beføstning ved Hensættelse til Tvangsarbejde kunne faa Indflydelse paa Valget af Tvangsmidlet, ligesom ogsaa Hensynet til, at Tvendeforhold, hvori den Bidragspligtige staar, i